# Panică pe stadion

## Panică pe stadion

"Graniţe barate pe o lungime de 650 de kilometri". "La graniţă, control sever de paşapoarte”. "80.000 de bărbaţi în stare de alarmă”. "Vehicule blindate peste tot”. Ce se întâmplă? Ameninţă un nou război în mijlocul Europei? Din fericire, nu! În ciuda tuturor măsurilor de siguranţă care au înghiţit mai mult de 160 milioane de euro, invazia huliganilor şi a luptelor de stradă cu poliţia din Bruxelles şi Charleroi au lăsat o urmă a devastării. Pe lângă aceasta, abia cu câteva luni înainte avusese loc baia de sânge a fotbalului în Turcia.

"Istanbul, 5 aprilie 2000”. După jocul din Istanbul contra Leeds United, fanii au fost omorâţi prin lovituri de cuţit ca nişte vite. Curând vor fi, probabil, şi alte instrumente de omor. Ţipătul după răzbunare va acoperi totul, iar raţiunea şi memoria vor fi abandonate. Sângele şi jocurile formează un întreg.

Cine îşi mai aminteşte de orele cele mai întunecoase ale sportului? Pe stadionul Ileysel, numit azi stadionul Regele Badouin, din Bruxelles, în 29 mai 1985, când a avut loc jocul dintre Juventus Torino şi FC Liverpool, sărbătoarea plănuită a fotbalului a devenit o grozăvie cu efect de lungă durată.

Deja înainte de semnalul de începere, cete de scandalagii au început să lovească în fanii Juventusului cu drugi de fier şi pietre. Bilanţul beţiei de sânge de nedescris a fost 39 de morţi şi 450 de răniţi. Poliţiştii au reuşit cu greu să respingă contraatacurile a sute de italieni. Secretarul general al uniunii fotbalului european UEFA a afirmat în retrospectivă: „Am trecut cât pe-aici pe lângă o catastrofă totală cu mii de morţi".

Alt insert retrospectiv! "Lima, duminică, 24 mai 1964”. Capitala Perului avea o zi mare. Iubitorii fotbalului din toată ţara veniseră în grupuri. Mulţi călătoriseră toată noaptea, iar unii chiar mai multe zile în şir. Jocul eliminatoriu dintre echipele naţionale ale Perului şi Argentinei va arăta care echipă va zbura la Tokio pentru a lua parte la Jocurile Olimpice. Pentru mulţi iubitori ai sportului, sosirea la Lima începu cu o decepţie. Săptămâni dea rândul economisiseră bani pentru biletele de călătorie şi pentru biletele de intrare, însă stadionul naţional cu cele 50.000 de locuri ale sale era arhiplin. Toate biletele fuseseră vândute. La orele 15, când s-a auzit semnalul de începere,mii de oameni se mai înghesuiau încă la intrare, fără a mai putea pătrunde pe stadion.

Pe stadion domina o atmosferă sărbătorească, în tribune era tumult şi zarvă. Micul grup de suporteri argentinieni îşi încuraja echipa prin aclamaţii în cor, însă masa imensă a publicului peruan îl acoperea cu vocea lui. Cei unsprezece argentinieni jucau cursiv şi sigur; puteai spune că joacă aproape elegant. Dar şi peruanii erau în forma cea mai bună şi se luptau cu toate forţele. Era un joc rapid, curajos şi emoţionant. Prima repriză se termină cu 0:0. După lovitura de deschidere din repriza a doua, mulţimea fierbea de emoţie. Un entuziasm de nedescris clocoti printre spectatorii argentinieni când mingea, imposibil de reţinut, se opri în poarta peruanilor. Aceasta a fost răsplata pentru lunga lor călătorie din sudul ţării, de aproape peste 3.000 de kilometri depărtare. Peruanii însă nu se dădură bătuţi. Echipa lor ataca îndârjită. Apoi, cu zece minute înainte de terminarea meciului, din gâtlejul răguşit al celor 50.000 de spectatori se auzi un singur strigăt: Gol! Gol! Gol! Bucuria a fost fără margini. S-a egalat!

Dar ce se întâmpla pe terenul de joc? Între arbitru şi jucători avea loc un schimb aprins de cuvinte. Se auzeau vorbe de ocară şi ameninţări. Eduardo Pazos, arbitrul din Uruguai, nu acorda golul. El spunea că fluierase cu puţin timp înainte, pentru că un jucător argentinian fusese faultat. Hotărârea lui declanşă un ţipăt de mânie şi decepţie printre spectatorii de la peluze. Stadionul clocotea, de parcă erai într-un cazan în flăcări. Căzură primele sticle pe terenul de joc. Neliniştea masei se intensifică. Arbitrul, complet neputincios, fluieră întreruperea jocului.

Ca urmare, furia şi agitaţia luară o amploare şi mai mare. Ce bine că terenul de joc era înconjurat de un gard de 2.5 metri din sârmă împletită, care ţinea departe mulţimea înfuriată! Afară de aceasta, mai era şi poliţia de faţă. Comandantul poliţiei din Lima avusese grijă încă de la început să plaseze oamenii lui îmbrăcaţi în uniforme albastre de jur-împrejurul gazonului, echipaţi cu căşti de oţel, pistoale, bastoane de cauciuc şi bombe lacrimogene. Poliţia sud-americană se aşteaptă la orice în timpul unui meci de fotbal. Fanaticii sportului din Peru se înfuriau usor, îşi pierdeau repede controlul şi se repezeau asupra arbitrului sau a jucătorilor. Aşa că poliţia trebuia să intre rapid în acţiune.

Într-o clipă, doi temerari reuşiră să treacă peste gardul de sârmă şi se năpustiră asupra arbitrului. Poliţiştii reuşiră să-i oprească, împingându-i înapoi cu bastoanele de cauciuc. În acest timp însă, nişte adolescenţi năvăliră în jos pe culoar şi încercară să sară gardul. Poliţiştii îi împiedicară cu toate forţele, în timp ce tot mai mulţi se îndreptau spre gard. Cât ai clipi din ochi, aceştia tăiară sârma şi făcură găuri mari în gard, după care se năpustiră pe terenul de joc. Între timp, spre norocul lor, arbitrul şi jucătorii fuseseră duşi în siguranţă, însă mânia mulţimii nu mai cunoştea graniţe. Unii dădeau foc băncilor de lemn din tribune, alţii dărâmau un zid de baraj şi aruncau cu cărămizi în poliţişti. Pentru a se evita vărsări de sânge, trebuiau neapărat împiedicate alte ciocniri între poliţie şi fanaticii turbaţi. Aşa că poliţia începu să folosească gazele lacrimogene. Mii de oameni se înecau, tuşeau, îşi frecau ochii şi totuşi nu puteau sa vadă. În felul acesta, un zid nepătruns de oameni rămânea pe loc.

Dintr-o dată mulţimea tresări ca zguduită de un şoc electric. Fiecare ins ştiu ce are de făcut: Afară! Numai afară! În momentul următor, mulţimea se înghesui spre ieşire, coborând spre tunelurile late de patru metri, ce duceau sub tribune, afară în stradă. Fiecare dorea să-şi salveze viaţa, să poată să respire, să îşi câştige libertatea. În acel vârtej, mulţi au fost doborâţi şi călcaţi în picioare.

Însă urmă ceva îngrozitor. Uşile grele de metal de la capătul tunelurilor erau închise. Cu scurt timp înainte de terminarea jocului, portarii îşi părăsiseră posturile pentru a urmări ultimele minute ale meciului internaţional şi nu se mai putură întoarce. Val după val de oameni aproape înnebuniţi se rostogolea spre uşile închise. Ţipete disperate se stingeau fără a fi luate în seamă. Mulţi se sufocau striviţi sau călcaţi în picioare.

În această catastrofă, cea mai mare din istoria fotbalului, şi-au pierdut viaţa peste trei sute de oameni, iar numărul răniţilor a fost foarte mare. Uşile închise le-au blocat drumul spre viaţă şi libertate.

Şi în Cuvântul lui Dumnezeu este vorba despre uşi închise. Citim despre un bărbat cu numele Noe, care le-a vorbit semenilor săi despre judecata viitoare a lui Dumnezeu, chemându-i la pocăinţă. Pentru aceasta, el s-a ales doar cu batjocură şi dispreţ. A fost socotit drept nebun, căci s-a apucat să construiască pe uscat timp de zeci de ani o corabie foarte mare, însă pedeapsa anunţată acestor oameni, atât de siguri de

sine, s-a împlinit. În decurs de patruzeci de zile şi tot atâtea nopţi, toate izvoarele de apă de pe pământ şi toate zăgazurile cerurilor au schimbat uscatul într-o mare imensă. Dar despre Noe şi arca lui citim: „Domnul a închis uşa după el" (Geneza 7.16). Noe şi familia sa au fost salvaţi şi puşi în siguranţă, pe când ceilalţi au fost nimiciţi. La început, corabia salvatoare a fost pusă la dispoziţie pentru toţi. Apoi însă uşa s-a închis în faţa mulţimii de batjocoritori, nepăsători şi şovăielnici. Această uşă a fost singura care i-ar fi putut salva de la pierzare. Timpul de har trecuse irevocabil. Multă vreme, Dumnezeu îi chemase la pocăinţă prin Noe. Acum însă, sentinţa dreaptă se executa. Domnul însuşi, care mai întâi le oferise mâna salvatoare, devenise judecătorul tuturor neascultătorilor şi batjocoritorilor.

Această povestire despre ”uşile încuiate" are o însemnătate sfântă. Nici astăzi nu poate şti nimeni când se va închide pentru totdeauna uşa harului. Domnul Isus spune tuturor oamenilor: „Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit" (Ioan 10.9). El singur este calea, care duce la viaţa veşnică. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu Tatăl decât prin El. De aceea El avertizează încă şi astăzi pe cei ce şovăie şi vor să mai amâne. Acestora li s-ar putea întâmpla ca şi fecioarelor nechibzuite, care au venit prea târziu şi în a căror pildă impresionantă citim: “şi s-a încuiat uşa" (Matei 25.10). Bătăile în uşă şi strigătul lor:”Doamne, Doamne, deschide-ne!" nu le-au mai putut ajuta. A fost prea târziu. Uşa a fost închisă pentru totdeauna. Ele au mai putut auzi cuvântul sever al Domnului: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!" De aceea intră pe uşa harului câtă vreme mai este deschisă!

clickbible.org